

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Străinătate : 40 lei pe an, 20	6 luni

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI — 5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 16.98

În cursul vacanțiunei (Iulie și August) Curierul Judiciar va apare regulat, ca și în anii trecuți, la fie-care 2 săptămâni.

S U M A R

Bunurile dobândite de către femei, în timpul căsătoriei, prin exercițiul unei profesii sau industrii, sunt ele dotale?, de d-l Dimitrie G. Maxim;

JURISPRUDENȚA :

Curtea de casație, s. I: *Etvira Băicoianu cu C. Lepadatu*, cu o Observație;

Idem: *Cornelia Cosmiade cu Penelopia G. Peoss*, cu o Observație;

Idem, s. II: *N. I. Păcurel, recurs corecțional*;

Idem: *Iuniu I. Lecca cu Creditul Rural și Eliza D. Filitti Soutzo*;

Tribunalul Dâmbovița: *Ion Stroe Stan, cu Ilinca Constantin I. Drăguț și Tudor R. Ilie*;

Judecătoria Ocolului II Craiova: *G. I. Greculescu cu V. C. Ricman*;

Informații.

Bunurile dobândite de către femei, în timpul căsătoriei, prin exercițiul unei profesii sau industrii, sunt ele dotale ?

Pentru recunoașterea constituirei dotei, jurisprudența se servește de aceleași mijloace ca și pentru stabilirea a însuși regimului dotal. Articolul 1234 din codicele civil declară dotal tot ceea ce femeia și constituie drept dotă.

Constituirea de dotă trebuie să fie expresă.

Declarațiunea unor soți în contractul lor de căsătorie că ei adoptă *regimul dotal*, în lipsă de constituire formală de dotă, nu este suficientă ca să prefacă în dotale bunurile femeii, care de sigur vor rămâne libere și vor forma averea ei parafernala. Principiul liberei circulațiuni a bunurilor, ce este de drept comun, trebuie să prevaleze asupra excepțiunei inalienabilităței, inerentă regimului dotal. Dar, nu este mai puțin adevărat, că, după cum a zis Inalta noastră Curte supremă, cuvintele *regim dotal*, întrebuițate în contractul de căsătorie, nu pot avea alt sens de cât acela că averea femeii este constituită ca dotă, în opoziție cu parafernalitya (1); și, deci, după

această regulă, constituirea dotei n'are nimic de sacramental. Tribunalele, cercetând totalitatea clauzelor contractului pot deduce totalitatea, dacă intențiunea părților este manifestă, și nu poate deveni pentru cei de al treile ocazie de eroare.

Astfel, dar, în lipsă de stipulațiune formală și întrebuițarea numai a cuvintelor *regim dotal*, la care s'au supus soții, tribunalele pot avea prilej să se pronunțe dacă bunurile dobândite de femei, în timpul căsătoriei, prin exercițiul unei profesii sau industrii, devin dotale. În al doile loc, întru cât după articolul 1235 din codicele civil, femeia poate să și constituie dotă toată averea sa prezentă și viitoare, sau numai toată averea prezentă ori viitoare, fără a se referi la bunurile ce le va câștiga prin munca ei individuală, isvoresc alte trei ipoteze care deasemenea trebuiesc cercetate, fiind susepuse unor lungi discuțiuni de către jurisconsultii.

Măi înainte însă de a examina aceste diferite ipoteze, socot, că trebuie lămurit înțelesul cuvintelor: «bunuri dobândite de femei în timpul căsătoriei», pentru că această formulă generală cuprinde și diferitele câștiguri pe care o femeie le poate avea zilnic prin munca ei manuală, menite să i ușureze sau amelioreze traiul. Bani ce câștigă lunar o institutoare prin ocupațiunea ei, o artistă în exercițiul meseriei sale, n'au nici odată menirea unei averi dotale, care numai intră în administrațiunea soțului. Din acest punct de vedere, sunt departe de a privi femeia măritată sub regimul dotal ca o sclavă a bărbatului, și a mă apropia deci de opiniunea profesată de vechiul autor Troplong, care, susține că sub acest regim femeia muncește pentru bărbat.... «Une femme exerce une industrie que son talent rend lucrative; elle est peintre distinguée, ou comédienne applaudie; ses gains peuvent s'élever très-haut. Mais quoique son mari ne soit de rien dans l'exercice de cet art tout personnel à la femme il sera tout pour en recueillir les bénéfices. Ces bénéfices lui appartiendront» (2).

Regimul dotal n'are calitatea de a absorbi atât

(1) Decisiunea secțiunei I-a a Inaltei Curți de Cassațiune No. 329 din 1876; *Buletinul*, 1876, pag. 441.

(2) *Troplong*, IV, No 3016.

de mult produsele activității femeii. Când este vorba de produsele industriei sau comerțului unei femei, căsătorită sub regimul dotal, pot avea caracterul dotalității și deci supuse administrației bărbatului, numai câștigurile prefăcute în *capital fructifer* și care deci sunt o adevărată creștere a patrimoniului; pentru că dreptul natural și bunul simț ne spune că femeia nu este ținută să dea socoteală bărbatului și poate cheltui veniturile sale personale, după necesitate. Dar, îndată ce din economie și munca sa, femeia ajunge să cumpere un imobil, sau a acumula un capital, pe care îl împrumută sau îl prefăce în bonuri, este neîndoios că acest capital nu mai poate deveni dotal, dacă înțelege a face o asemenea stipulațiune prin contractul de căsătorie. Când lipsesc aceste condițiuni, bărbatul nu poate avea amestec în câștigurile proprii ale femeii, și ea le reține deci în totul pentru dânsa. Adoptarea regimului dotal nu ne poate indritui a umili femeia și a-i anihila personalitatea.

* * *

Și, acum, după această explicațiune, trecând la diferitele ipoteze ce ne am propus a le examina, este bine înțeles că ne referim numai la câștigurile personale capitalizate ale femeii.

În primul cas, în lipsă de stipulațiune formală, doctrina admite actualmente că asemenea bunuri acumulate de femeie, nu pot fi considerate ca un capital dotal și, deci, produsul muncii femeii nu poate fi de cât parafernă. ⁽³⁾

Dar, după cum am arătat, constituirea de dotă, poate cuprinde toată averea prezentă și viitoare, sau numai toată averea prezentă, ori toată averea viitoare a femeii.

De câte ori există o constituire de dotă universală, adică atât a bunurilor prezente cât și a celor viitoare, sunt lovite de dotalitate pe lângă bunurile ce aparțin femeii în momentul căsătoriei și toate cele care îi provin, cu un titlu oare care, în timpul duratei căsătoriei. În asemenea cas, d-l Alexandresco susține că vor deveni dotale veniturile capitalizate din produsul muncii femeii, și bărbatul va avea folosința acestor bunuri sau fructelor lor ⁽⁴⁾. Desigur că această părere profesată de Aubry et Rau, Guillouard, Huc și alți autori francezi, ⁽⁵⁾ este conformă avăratelor principii și o urmărim în totul, îndepărtându-ne de alți cugetători, cari pentru a ridica cât mai mult supremația bărbatului, ajung la rezultatul nedrept că chiar veni-

turile zilnice ale femeii sunt fructe și deci ca dotale aparțin bărbatului, în baza constituirei universale de dotă ⁽⁶⁾. Acestor interpretări draconice se datoresc toate criticele ce se aduc instituției regimului dotal, și care au determinat pe unii critici francezi a susține că acest regim, care a adus la noi cele mai bune rezultate, este o lege contra naturii, prin care se dă bărbatului o putere despotică asupra femeii sale ⁽⁷⁾.

Dacă constituirea dotei are de obiect numai bunurile prezente sau numai cele viitoare, trebuie a se preciza bunurile ce trebuie să intre în una sau alta din ambele categorii. În resolvirea cesțiunii de a se ști care a fost intențiunea femeii când s'a constituit dota, tribunalele, am zis, că aplică presumpțiunea parafernei contra dotalității, de oare ce inalienabilitatea, ca excepție la dreptul comun, nu poate rezulta de cât din convenție expresă.

Aplicând acest principiu, jurisprudența este aproape de acord, atât în Franța cât și în Italia, spre a privi produsele acumulate din activitatea femeii ca dotale, în toată perioada căsătoriei, dacă ea și-a constituit drept dotă toată averea viitoare ⁽⁸⁾. Chiar în asemenea ipotesă, Demolombe este de părere, că produsele activității femeii, capital personal, nu pot fi cuprinse în constituirea dotei de bunuri viitoare ⁽⁹⁾. Socot, că termenii generali ai contractului elucidează cesțiunea, și deci că părerea aproape generală a dotalității în asemenea ipotesă este cea temeinică.

Pentru jurisprudența constituirea de bunuri prezente, se referă la acele asupra cărora femeia posedă, în momentul trecerii contractului de căsătorie, un drept deja deschis sau un simplu drept eventual, dar susceptibil de a se realiza cu efect retroactiv. În cas de constituire de dotă, mărginită la bunurile prezente, produsul industriei sau al comerțului femeii este parafernă, zice d-l Alexandresco, pentru că nu poate fi vorba, în specie, de un bun prezent existent în timpul căsătoriei ⁽¹⁰⁾. Planiol susține aceeași idee, în unire cu alți autori

⁽⁶⁾ *Jouitou*. Étude sur le système du régime dotal, 2 vol în 8, 1882-1888 vol. I, pag. 38.

⁽⁷⁾ *Henri Coulon*, «De la réforme du mariage. Modifications aux régimes matrimoniaux», 1900, pag. 36 și 43.

⁽⁸⁾ A se vedea în acest sens: *Planiol*, Code civil, III, pag. 451, No. 1488; *Bianchi*. op cit. pag. 133 care zice: «Noi abbiamo ammesso che i guadagni personali facciamo parte della dote, ma non per regola generale, bensì per esservi costituzione in dote dei beni futuri». Așa că art. 1388 din codicele italian, privitor la constituirea dotei de către femeie, este identic cu art. 1542 din codicele francez. *Gandolfi*. Code civil du Royaume d'Italie, 1868, pag. 219. D-l Alexandresco nu se ocupă de acest cas special al constituirei de bunuri viitoare.

⁽⁹⁾ *Demolombe*, Contrat de mariage, IV, 315, citat de d-l Alexandresco, la nota 3 pag. 144.

⁽¹⁰⁾ *Alexandresco*, op. cit. pag. 144.

⁽³⁾ În acest sens: *Alexandresco*, «Dreptul civil român, VIII pag. 126. Contra *Troplong*. op cit. IV, No. 3016 În dreptul civil italian aceeași soluție A se vedea: *Emilio Bianchi*, Del contratto di matrimonio, Napoli, 1892, pag. 132, No. 97.

⁽⁴⁾ *Alexandresco*, op. cit. pag. 144.

⁽⁵⁾ A se vedea volumele și paginile din acești autori citați. de *Alexandresco*, în op. cit. pag. 144 nota 3.

francezi și italieni ⁽¹¹⁾. Totuși, găsim și asupra acestei cestiuni disentiunea lui Troplong și Roguin, cari, susțin că și în acest cas special produsele capitalisate din munca femeii sunt dotale, sub cuvânt că puterea muncii femeii este un bun capital și prezent ⁽¹²⁾. Dacă din activitatea rodnică a femeii a ajuns să-și constituie un fond imobiliar sau numerar, socot că în ipoteza constituirii de bunuri prezente, nu pot fi privite ca dotale, pentru că părțile s'au referit categoric numai la bunurile actuale și n'au avut în vedere câștigurile capitalisate, pe care le au înțeles să fie cheltuite cu menajul, sau a deveni parafernale. Dealtmătriu, femeia în momentul contractării căsătoriei, n'are asupra unor asemenea bunuri nici drept deschis și nici cel puțin eventual, ca să le putem privi ca bunuri prezente.

Fără a fi inspirat prea mult de aspirațiunile feministe și de principiile egalitare, profesate cu atâta ardoare de școala lui Bridel, socot că legiuitorul de revisuire al codicelui nostru civil ⁽¹³⁾ va trebui să pună capăt controverselor doctrinei, ce întunecă și această importantă cestiune, resolvindu-le în sensul principiilor celor mai liberale și de egalitate ce trebuie să domnească între soți. După cum prea bine zice, d-l Alexandresco, femeia nu trebuie să devină un instrument de câștig pentru bărbat, căci aceasta l'ar face de multe ori să trăiască în trândăvie.

Călimănești, 25 Iunie 1906

Dimitrie G. Maxim

Consilier la Curtea de apel din Galați

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 13 Februarie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

Elvira Băicoianu cu C. Lepădatu

Restituirea dotei.—Constatarea în fapt și cu certitudine că la desfacerea căsătoriei, dota se găsea în patrimoniul soției. — Dacă, în asemenea caz, ea mai e în drept, la desfacerea căsătoriei, se mai pretindă încă o

⁽¹¹⁾ *Planiol*, op. cit. pag. 451, No. 1488 și autorii citați de Alexandresco în nota 1 de la pag. 144; *Bianchi*, op. cit. pag. 132 și autorii ce citează în nota 1 de la aceeași pagină.

⁽¹²⁾ Troplong, op. și loc. cit. *Ernest Roguin*, «*Le régime matrimonial*», 1905, Par. s. pag. 653.

⁽¹³⁾ În Franța, după inițiativa d-lui Glasson, parlamentul a fost sesizat de proiectul de lege, depus de d-l Goirand, în scop de a asigura femeii, sub toate regimurile matrimoniale, libera dispoziție a produsului talentului său sau a industriei sale. Nu cunoșc încă nici dispozițiunile zisului proiect, nici soluțiunea ce s'a dat acestei interesante probleme. Voiți urmări însă cestiunea și o voiți desvolta într'un număr viitor al ziarului. După codicele nou german, care nu recunoaște regimul dotal, ci un sistem legal special, tot ceia ce câștigă femeia prin munca sa sau prin exercițiul personal al unei profesii lucrative, este bun rezervat; și, asupra acestor bunuri rezervate ale femeii nu se întinde administrațiunea și foloșința bărbatului. (Art. 1367 și 1365 cod. civ. ger.).

dată acea dotă, de la fostul ei bărbat.—(Art. 1248, 1271, 1281 și 1760 C. civil).

Dacă este adevărat, în principiu, că restituirea dotei nu se poate face în mod valabil în timpul căsătoriei, femeia având dreptul a o cere la desfacerea căsătoriei, sau la separarea de patrimoniu, totuși, față cu principiul că nimeni nu se poate înavuși pe nedrept în paguba altuia, nu e just, nici echitabil ca femeia să primească de două ori dota înapoi.

Prin urmare, dacă se poate constata în fapt și cu certitudine că dota se găsește în patrimoniul soției, la desfacerea căsătoriei, ea nu mai poate fi îndreptățită a cere încă o dată acea dotă de la fostul ei bărbat.

Decisiunea 66/906.—Respins recursul făcut de Elvira Băicoianu contra decisiunii Curței de apel din Craiova, s. I cu No. 65/905, dată în proces cu C. Lepădatu.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat N. A. Papadat în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d. avocat N. Mitescu în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare:

«Violarea și greșită interpretare a art. 1271 C. civ. combinat cu art. 1248, 1281 și 1760 C. civ.; exces de putere și violarea principiului, că dota nu poate fi restituită în timpul cât ține căsătoria.

«De și Curtea de fond recunoaște în primul rând prin decisiunea atacată cu recurs adevărata teorie și interpretare a a legii, anume că plata dotei făcută femeii în timpul căsătoriei este neoperantă, mai la urmă însă adaugă că: plata dotei făcută femeii în timpul căsătoriei, nu îi poate fi opusă decât numai în cazul când suma plătită nu s'ar mai găsi în posesiunea ei în momentul acțiunii în restituire;

«Cu alte cuvinte, Curtea susține că sunt casuri când dota poate fi valabil restituită în timpul căsătoriei, să ajunge la această soluțiune numai grație adausului ce face la principiul citat, adăogire care nici în lege nici în doctrină și nici în jurisprudență nu a existat vre-o dată. Judecând astfel Curtea, pe lângă că violează și interpretează greșit art. 1271, comb. cu art. 1248, 1281 și 1760 C. civ. comite și un invederat exces de putere, căci adaugă la lege și creaiază distincțiuni pe care nici legea nici doctrina nu le prevede»;

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care se constată că această Inaltă Curte prin decisiunea cu No. 503/903, casând decisiunea Curței de apel din București s. II cu No. 64/903, numai în privința sumei de 2809 lei din dota a căruia restituire a reclamat-o Elvira Băicoianu, recurenta de azi, de la fostul ei soț C. Lepădatu, și trimitând afacerea spre a fi judecată din nou asupra acestui punct la Curtea din Craiova, această Curte s. I prin decisiunea supusă azi recursului, a respins pretențiunea recurentei, confirmând sentința tribunalului și în privința acestui cap de cerere;

Considerând că dacă este adevărat, în principiu, că restituirea dotei nu se poate face în mod valabil în timpul căsătoriei, femeia având dreptul a o cere la desfacerea căsătoriei, sau la separarea de patrimoniu, totuși, față cu principiul că nimeni nu se poate înavuși pe nedrept în paguba altuia, nu e just nici echitabil ca femeia să primească dota înapoi de două ori;

Că, de aceia, dacă se poate constata în fapt și cu certitudine, că dota se găsește în patrimoniul soției la desfacerea căsătoriei, ea nu mai poate fi îndreptățită a cere încă o dată de la fostul ei bărbat acea dotă;

Considerând că, în specie, Curtea de fond constată și stabilește în fapt dintr'o serie de împrejurări și din actele arătate în decisiunea sa că suma de 2809 lei azi în discuțiune, a cărei restituire o pretinde recurenta, se

găsea deja în patrimoniul ei la desfacerea căsătoriei;

Considerând că față cu sus arătatele principii de drept și cu această constatare de fapt stabilită în mod suveran de Curtea de fond, cu drept cuvânt aceasta a respins pretențiunea recurentei, despre care e vorba;

Considerând că deciziunea atacată menținându-se pe aceste motive, devine fără interes în cauză discuțiunea celorlalte mijloace de casare invocate;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Observație.—Principiul pus de Curtea de casație prin decizia mai sus reprodusă este foarte juridic. El este admis de toți autorii. Vezi Guillonard, *Contrat de mariage*. IV, 2120; Rodière et Pont, *Idem*, III, 1931; Troplong, *Idem*, IV, 3618; Répert. Sirey, v^o Dot, 2650; D. Alexandresco, VIII, p. 422, text și nota 4. Cas. rom. și C. Iași, *Curierul Judiciar*, din 1904, No. 8 și 22.

(N. R.)

Audiența de la 17 Aprilie 1906

Președinția D-lui GH. PHEREKYDE, Prim-Președinte

Cornelia Cosmiade cu Penelopia G. Peoss

Dotă.—Restituirea ei.—Dacă, deosebit de modul vedirei convențiilor matrimoniale, femeia poate dovedi prin ori-ce mijloace de probațiunii ale dreptului comun, că este creditoare chirografară a soțului cu o sumă de bani ce soțul ar fi primit de la dânsa.—Dacă o asemenea dovadă o poate face și prin interogator.—(Art. 227 Pr. civilă și 1228 C. civil).

Dacă, după dispozițiunile art. 1228 C. civil, convențiunile matrimoniale nu se pot stabili de cât prin acte făcute în formele arătate de codicele de procedură, din nici o dispozițiune de lege, însă, nu rezultă că femeia nu poate fi simplă creditoare chirografară a unei sume ce ar putea stabili, prin toate probe admise de dreptul comun, că fostul ei soț primise de la dânsa, și că dar, moștenitorii lui, pot fi obligați la restituirea unor asemenea sume.

Prin urmare, o asemenea dovadă, o poate face soția și prin chemarea la interogator a moștenitorilor soțului.

Deciziunea 173/906.—Casată, în urma recursului făcut de Cornelia Cosmiade, decizia Curții de apel din Galați, s. I cu No. 124/905, dată în proces cu Penelopia G. Peoss.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat I. Saita în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat P. Borș în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare invocat:

«Violarea art. 1204 C. civ., 227 Pr. civ. și greșită aplicare a art. 1228 C. civ. Am chemat în judecată de d-na Penelopia G. Peoss pentru ca în calitate de moștenitoare a decedatului meu soț să fie condamnată a-mi plăti suma de 15000 lei ce soțul meu îmi datora cu titlu de dotă; și fiind-că nu aveam în posesiunea mea actul de dotă, iar Curtea nu mi-a acordat un termen pentru a mi-l procura, am cerut să dovedesc prin interogatoriul intimatului că suma ce ceream îmi era datorită de soț. Nu se discuta și nici nu era nevoie, dacă titlu în virtutea căruia eu ceream șura era valabil ca act

dotal. voiam să dovedesc numai că soțul meu primise suma ce eu ceream, și dar, moștenitoarea sa, datoare era a-mi restitui această sumă și această dovadă eu o puteam face și prin interogatoriul, cum ași fi putut, face și printr'un act nul, ca act autentic.

În aceste împrejurări. Curtea, respingându-mi mijlocul de probație ce invocam, interogatorul, a violat art. 1204 C. civ. și 227 Pr. civ. și a făcut o greșită aplicare a art. 1228 C. civ.»

Având în vedere deciziunea supusă recursului din care se constată că recurenta de azi Cornelia Cosmiade, spre dovedirea acțiunii sale în restituirea sumei de 15000 lei, ce i se constituise ca dotă la trecerea în căsătorie cu Vasile Cosmiade, și fiind-că nu i s'a acordat de Curtea de fond un termen spre a produce actul dotal, pe care nu'l avea asupra sa, a cerut chemarea la interogator a părții Penelopia G. Peoss, spre a dovedi că decedatul său soț primise sus arătata sumă, a cărei restituire face obiectul procesului de față; că, Curtea de fond a respins chemarea la interogator, pe motiv că dota nu se poate stabili prin interogator;

Considerând că, dacă după dispozițiunile art. 1228 C. civ. convențiunile matrimoniale, nu se pot stabili de cât prin acte făcute în formele arătate în codicele de procedură, din nici o dispozițiune de lege însă nu rezultă că femeia nu poate fi simplă creditoare chirografară a unei sume ce ar putea stabili prin toate probele dreptului comun, că fostul ei soț primise de la dânsa, și că dar moștenitorii lui, pot fi obligați la restituirea unei asemenea sume;

Considerând dar, că recurenta putând face proba creanței sale, prin mărturisirea intimatului Penelopia G. Peoss (art. 1204 C. civ.), după cum ar fi putut-o face și printr'un act nul ca act autentic (art. 1172 C. civ.) sau și printr'un început de dovadă scrisă, complectată cu martori, reu Curtea de fond, și numai prin violarea art. 227 Pr. civ. care acordă părții dreptul de a chema la interogator pe partea protivnică, precum și printr'o greșită aplicațiune în specie a art. 1228 C. civ. a respins chemarea la interogator propusă de recurentă;

Considerând că astfel fiind, mijlocul de casare invocat se găsește întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

Observație.—Principiul constant. Vezi D. Alexandresco, t. VIII, p. 69 urm. și autoritățile citate acolo.

(N. R.)

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 7 Februarie 1906

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

N. I. Păcureț, recurs corecțional

Legea consolidării terenurilor petrolifere.—Concesionarea succesivă cu bună știință, a aceluiași teren, la două sau mai multe persoane.—Înșelăciune.—Dacă pentru asemenea concesionare se cere existența elementelor delictului de înșelăciune.—(Art. 18 din legea consolidării terenurilor petrolifere și art. 333 C. penal)

Art. 18 din legea consolidării terenurilor petrolifere prevede că, concesionarea succesivă a aceluiași teren, cu bună știință, la două persoane se pedepsește cu pedeapsa prescrisă pentru înșelăciune, fără să se ceară și întrunirea elementelor constitutive ale delictului de înșelăciune, cum se cere în dreptul comun.

Astfel, simplul fapt că același teren a fost, cu bună știință, concesionat la două sau la mai multe persoane, constituie delictul prevăzut de art. 18 și pedepsit de art. 333 C. penal.

Decisiunea 265/906 — Respins recursul făcut de N. I. Păcureț, contra decisei Curții de apel din București, s. II cu, No. 979/905.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Budișteanu în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l procuror Sadoveanu în concluziuni ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Greșită aplicare a art. 333 Cod. penal. Exces de putere. Faptele imputate nu întrunesc elementele delictului de ex-crocherie, fiind de domeniul codului civil».

Având în vedere decizia supusă recursului prin care recurentul este condamnat pe temeiul art. 18 din legea asupra consolidării terenurilor petrolifere, combinat cu 333 C. pen., pentru faptul că, cu bună știință, a concesionat succesiv același teren la două persoane ;

Considerând că art. 18 din legea consolidării terenurilor petrolifere prevede că, un asemenea fapt, se va pedepsi cu pedeapsa prescrisă pentru înșelăciune (art. 333 Cod. pen., fără să ceară și întrunirea elementelor constitutive ale acestui delict, așa cum se cere în dreptul comun ;

Că, simplul fapt că același teren a fost, cu bună știință, concesionat succesiv la două sau mai multe persoane, constituie delictul prevăzut de art. 18 și pedepsit de art. 333 C. pen. ;

Că instanțele de fond stabilind că recurentul a comis un asemenea fapt și aplicând acele dispoziții de lege, a făcut o bună aplicare a legii, astfel că motivul de casare este nefondat ;

Asupra motivului II :

«Comparând înaintea Curței ca inculpat, pentru întâia oară imi făceam apărarea : or în dovedirea faptelor, ce mi se impută, am cerut să se aducă actele de care se face mențiune de sustracțiune ceea ce mi-a fost refuzat, astfel am fost condamnat și judecat pe baza unor acte pe care instrucția nu le-a cunoscut și instanța judecătorească nu le-a constatat».

Considerând că instanțele de fond întemeindu-se pentru stabilirea faptului pe procesul verbal încheiat la primele cercetări, pe instrucția orală și pe depunerile de martori, s'a întemeiat pe dovezi admise de lege și deci motivul este nefondat ;

Asupra motivului III :

«In lipsa unui reclamant care să arate prejudiciu, mai ales că eram minor când vânzarea terenurilor petrolifere se susține că am făcut, lipsind elementul esențial, urma să fiu achitat».

Considerând că instanța de fond constată că recurentul a primit de la cel d'al doilea concesionar suma de 3000 lei, astfel că prejudiciu a existat în momentul comiterii faptului, și aceasta este suficient pentru existența delictului, chiar dacă mai târziu inculpatul a restituit ceea ce promisese, după cum se susține de apărare ;

Că, în privința minorității, aceasta nu s'a dovedit la instanța de fond, ci din potrivă Curtea de apel a stabilit contrariul, astfel că și acest motiv e nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

Audiența de la 13 Februarie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Iunie I. Lecca cu Creditul Rural și Eliza D. Filitti Soutzo

Urmărire imobiliară. — Urmărire făcută după legea creditului. — Dacă această lege prescrie a se trece în afipte sarcinile imobilului. — Trecerea lor. — Dacă anulează afiptele.

Dacă pentru primul termen de vânzare are a se respecta termenul de 20 zile de la ultima publicație prin Monitor.

Dacă după legea creditului se cere a se trece în pu-

blicații capitalul ce se mai datorește creditului. — (Art. 62, 63 și 65 legea creditului funciar).

1. In urmărirea făcute după legea creditului, nu se cere ca afiptele și publicațiunile să cuprindă sarcinile care grevează imobilul ; că dacă, totuși, acele sarcini sau trecut, aceasta are a se considera ca ceva de prisos care nu poate atrage nulitatea afiptelor.

2. Art. 62 din legea creditului prescrie că vânzarea are a se face după trei luni de la ziua publicațiunii, în Monitor, publicațiune ce are a se repeta de două ori înaintea acestui termen fără însă să arate intervalul de timp care trebuie să se observe între aceste trei publicațiuni, și nici ca cea din urmă să precedeze cu 20 zile vânzarea, dispoziție ce are a se aplica numai în caz de amânare a vânzării, iar nu și pentru primul termen.

Prin urmare, pentru primul termen de vânzare nu are a se respecta termenul de 20 zile între a treia publicație și termenul vânzării, ci numai ca de la cea d'ântăiu publicație și până la vânzare, să treacă trei luni.

3. Art. 63 din legea creditului nu pretinde ca publicațiunile de vânzare să cuprindă arătarea capitalului ce se mai datorează creditului, aceasta având a se arăta în caetul de sarcini ce se depune de credit, conform art. 5 din legea sa.

Decisiunea No. 64. — Respins recursul făcut de Iunie I. Lecca, contra ordonanței de adjudecare a tribunalului Bacău No. 709/905, dată în proces cu Creditul funciar rural București și Eliza D. Filitti Soutzo ;

Curtea,

Ascultând pe d-nii Avocați Rosental și Poni în desvoltarea motivelor de casare, cerând și cheltueli ; și Pe d-nii Avocați Vulturescu și Filitti în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea art. 506 al. 3, 512, 735 proc. civ. 63 din legea Creditului și exces de putere. — Atât publicațiunile cât și afiptele de vânzare cuprind o sarcină ce numai exista înainte chiar de emiterea afiptelor și publicațiilor. In speță ordonanța de adjudecare cu No. 147/902, fusese casată încă de la 1892, prin decisiunea Inaltei Curți de Casație No. 893/902, și cu toate acestea ea se vede trecută ca sarcină la No. 4 din zi-sele publicațiunii și afipte».

«Tribunalul procedând la vânzare în temeiul unor atari publicațiuni, a violat art. 63 din legea Creditului, 506 al. III proc. civilă, prevădută sub pedeapsa de nulitate de art. 512 proc. civ. și art. 735 proc. civilă. Mi-a adus o vătămare prin aceea că ni s'a înlăturat concurența și s'a vindut imobilul pe un preț derizoriu, vătămare care nu se poate îndrepta de cât prin anularea acelei publicațiuni viciate, pe care însăși legea prin art. 512 o declară nulă».

Având în vedere ordonanța de adjudecare supusă recursului ;

Considerând că după art. 63 din legea Creditului funciar român, singurele indicațiuni ce trebuie să cuprindă afiptele și publicațiunile sunt : numele imobilului, districtul și plasa unde se găsește, cum și mențiunea că vânzarea se face după cererea Societății Creditului ; că prin aliniatul ultim al aceluiași articol se prevede că, afară de formalitățile de vânzare prevădute prin legea Creditului, nu se pot aplica Societății alte dispozițiuni din procedura civilă privitoare la vânzări ;

Că, prin urmare, în urmărirea făcute după legea Creditului nu se cere ca afiptele și publicațiunile să cuprindă sarcinile care grevează imobilul ;

Că dacă, totuși, cuprind aceste sarcini, aceasta are

a se considera ca ceva de prisos, care nu poate atrage nulitatea afitelor, așa că nu s'a violat dispozițiunile articolului sus menționat, singur aplicabil în speță;

Că, dar, motivul de casare e nefondat.

Asupra motivului al II-lea de casare:

«Violarea art. 62 din legea Creditului și exces de putere. Legea Creditului micșorează formalitățile de vîndare, dă mai multă garanție acestei instituțiuni, ca să și realizeze creanțele, cu toate acestea, o obligă a face trei publicațiuni în «Monitorul Oficial» înainte de a procedea la vîndare, din care prima publicațiune trebuie să apară cu trei luni înainte de fixarea efectuării vîndării, și alte două publicațiuni în acest restimp. Dar aceste din urmă publicațiuni repetate, făcute în interesul debitorului și a concurenței, nu pot fi făcute în preziua vîndării, căci nu și-ar mai atinge scopul pentru care au fost prevădute».

«Or, în speță, ultima publicațiune a fost făcută la 10 Martie 1905 și vîndarea s'a efectuat la 29 Martie 1905, nici măcar cu 20 de zile înainte de vîndare, cum prevede art. 62 din legea Creditului (al. VI)».

«Tribunalul neținînd seamă de plîngerea mea, că vîndarea nu se poate efectua, de oare-ce aceste publicațiuni nu s'au făcut cu cel puțin 20 zile înaintea vînzării și că, prin urmare, amatorii nu au avut vreme de a cerceta condițiile vîndării, a comis un exces de putere și a violat art. 62 din legea Creditului».

Considerînd că după art. 62 din legea Creditului vînzarea are a se face după 3 luni de la ziua publicațiunii în Monitor, publicațiune ce are a se repeta de două ori înaintea acestui termen.

Considerînd că prin acest articol nu se arată intervalul de timp care trebuie să se observe între aceste trei publicațiuni și nici ca cea din urmă să precedeze cu 20 zile vînzarea; că singurul lucru ce se cere este ca, de la cea întâi publicațiune până la vîndare, să treacă 3 luni;

Că dispoziția din același articol, că vîndarea să se efectueze după 20 zile din ziua publicării în Monitor, se aplică numai în caz de amănare a vîndării, iar nu pentru primul termen de vîndare;

Că, prin urmare, tribunalul nu avea a respecta termenul de vîndare, la primul termen de vîndare, așa că respingînd incidentul întemeiat pe acest motiv, n'a comis nici exces de putere și nici n'a violat art. 62 din legea Creditului;

Că, dar, motivul de casare e nefondat.

Asupra motivului al III-lea de casare:

«Violarea art. 516 proc. civ. și 63 din legea Creditului. Publicațiunile cuprind arătarea neadeverată că capitalul ce aș datori a fi de 120000 lei, pe când din însăși caetul de sarcini se vede că nu datorez de cât 102000 lei, și astfel am fost vătămat din această cauză prin micșorarea concurenței».

Considerînd că acest motiv de casare n'a fost invocat înaintea tribunalului de urmărire și nefiind de ordine publică nu poate fi invocat pentru prima oară în Casație;

Că, pe lângă aceasta, art. 63 din legea Creditului nu prevede ca publicațiunile să cuprindă arătarea capitalului ce se mai datorează Creditului, care se arată în caetul de sarcini ce se depune de Credit conform art. 65 din legea sa.

Că dar și acest motiv este nefondat.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Legea rurală. — Sătean cultivator posedând deja 11 pogoane pămînt.

Dacă el mai poate primi prin testament și alt pămînt rural. — Nulitatea dispozițiunii testamentare ca fiind contrarie proibițiunilor stabilite de legea rurală din 1864 și 1879. — (Art. 7 din legea rurală de la 1864 și art. 1 din legea interpretativă de la 1879).

1. Din examinarea dispozițiunilor coprinse în titlul I secțiunea V-a, a legii din 1889 pentru vînzarea bunurilor Statului, și în special din întreaga economie a acestei legi rezultă că, proprietatea lotului vîndut de Stat trece la cumpărător din chiar momentul în care adjudecarea a rămas definitivă, prin confirmarea ei de consiliul de miniștri, iar nu în momentul în care cel ce a cumpărat, a achitat integral prețul; că, cu alte cuvinte, asemenea vînzări sunt încheiate nu sub condițiunea suspensivă, ci sub condițiunea rezolutorie.

2. Potrivit dispozițiunilor art. 7 din legea rurală de la 1864 și a celor a art. 1 din legea interpretativă de la 1879 sătenii cultivatori nu pot dobîndi mai mult pămînt de cât maximum de 11 pogoane; că peste acest maximum ei numai pot achiziționa sub nici un cuvînt nici prin acte între vii, nici prin testament.

Astfel, dispozițiunea dintr'un testament, prin care se lasă unui sătean cultivator care posedă deja maximum de 11 pogoane pămînt încă o altă porțiune de pămînt rural, fiind contrarie dispozițiunilor legii rurale din 1864 și 1879, urmează a fi declarate nule, conform legii din 13 Februarie 1879.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de Ioan Stroe Stan, cu pețițiunea registrată la No. 22666 din 3 Decembrie 1902, contra d-lor Ilinca Constantin, Ilie Drăguș și Tudora Radu Ilie, prin care cere tribunalului să ordone esșirea din indiviziune și facerea partagiului averii rămasă pe urma defunctului Radu Ilie și să se recunoască părâtei Tudora R. Ilie, soția decedatului, dreptul la o porțiune în uzufruct;

Avînd în vedere că, din actele aflate la dosar, cum și din desbaterile ce s'a urmat astăzi înaintea Tribunalului, se constată în fapt următoarele: în anul 1896, luna Februarie 28, încetează din viață locuitorul Radu Ilie, lăsînd pe urma lui o avere compusă din 7 pogoane și 19 prăjini pămînt, din acela cu care dînsul fusese împroprietărit în baza legii din 1864;

Avînd în vedere că, pe când era în viață, în 1892 Aprilie 28, Radu Ilie, face un testament, autentic la No. 442/92, de acest Tribunal, prin care institue legatarî universali, a întregii averi ce se va găsi la moarte, pe reclamantul Ion Stan Stroe și pe pârîta Ilinca Constantin Ilie;

Avînd în vedere că, trei ani mai tîrziu, prin hotărîrea cu No. 344/95, a acestui Tribunal, Radu Ilie, adoptă pe pârîta Ilinca Constantin Ilie, iar această hotărîre, potrivit dispozițiunilor art. 323 Cod. civil, se transcrie în registrele de stare civilă a comunei Lucieni, acolo unde și avea domiciliul adoptatorul;

Avînd în vedere că, în baza dispozițiunilor din testamentul mai sus menționat, reclamantul a cerut esșirea din indiviziune și facerea partagiului averii rămasă pe urma defunctului Radu Ilie;

Avînd în vedere că, la această cerere a reclamantului pârîta se opune, susținînd că din moment ce, din răspunsul ce dînsul a dat la interogatoriul ce i sa făcut astăzi, se dovedește că d-sa mai are proprietatea unui lot de cinci hectare, cumpărat de la Stat și a unui alt pogon și jumătate din chiar pămîntul pentru care d-lor se judecă astăzi, este incontestabil că reclamantul numai poate dobîndi nici un alt teren rural, nici prin acte între vii, nici prin testament, căci într'alt fel, trecîndu-se peste maximum de 11 pogoane,

prevăzută de legea rurală, s'ar viola dispozițiunile categorice a acestei legi; că, pe de altă parte, fiind dovedit, cu actele ce a prezentat, că d-sa, — pârîta, — este fiică adoptivă a defunctului Radu Ilie, întreaga succesiune a acestuia se cuvine d-sale;

Având în vedere că, reclamantul Ion Stan Stroe a cerut Tribunalului să respingă obiecțiunile pârîtei, ca fiind absolut lipsite de temei, pentru următoarele două considerațiuni: 1°) Că, de și este adevărat că d-sa are cumpărat de la Stat un lot de cinci hectare, nu este mai puțin adevărat însă că proprietar definitiv a acestui lot nu va fi de cât atunci când va fi achitat integral prețul; că, până atunci, poate face ori-ce fel de achizițiuni de teren rural; și al 2-lea) că, chiar de ar fi adevărat că dînsul este proprietar al lotului cumpărat de la Stat, nici un text din legea rurală, sau a aceleia interpretative, nu 'l oprește să dobândească prin testament terenul ce i se testează, chiar dacă în chipul acesta ar trece peste maximum de împroprietărire prevăzută de sus vorbitele legi;

Având în vedere că, din examinarea dispozițiilor cuprinse în titlul I, secțiunea V, a legii din 1889, pentru vânzarea bunurilor Statului și în special din întreaga economie a acestei legi rezultă, în chip neîndoios, că proprietatea lotului vândut de Stat, trece la cumpărător, din chiar momentul în care adjudecarea a rămas definitivă, prin confirmarea ei de consiliul de Miniștrii, iar nu în momentul în care acel ce a cumpărat va fi achitat integral prețul; că sunt, cu alte cuvinte, vânzările făcute în baza legii, vânzări încheiate nu sub condițiune suspensivă, așa cum pretinde reclamantul Ion Stan Stroe, ci sub cea rezolutorie;

Considerând că, din moment ce astăzi, cu nimic nu se face dovadă că condițiunea rezolutorie s'ar fi îndeplinit, vânzarea continuă a fi perfectă și, prin urmare, obiecțiunea reclamantului este neîntemeiată;

Având în vedere, în aceia ce privește acel de al doilea motiv invocat de Ion Stan Stroe, că potrivit dispozițiilor art. 7 din legea din 1864 și aceluia a art. 1 din legea din 13 Februarie 1879, pentru menținerea și executarea art. 7 din legea rurală, ori-ce înstreinare de pământ, din acel cedat în baza legii de împroprietărire din 1864, este nulă, fie că înstreinarea s'a făcut prin acte între vii, fie că ea s'a făcut prin testament, dacă acela către care s'a înstreinat pământul nu este comuna sau nu alt sătean;

Având în vedere că, prin cuvântul «sătean», atât legea rurală cât și cea interpretativă nu au putut înțelege de cât pe cultivatorul care, dacă ar fi fost clacăș în 1864, ar fi avut dreptul să fie împroprietărit;

Considerând că acești săteni cultivatori chiar, nu pot dobândi ori-ce întindere de teren ar voi dînsii, ci dreptul lor este limitat la aceia ce li se putea da și la 1864, adică la maximum de 11 pogoane; că peste acest maxim nu mai pot achiziționa sub nici un cuvânt, nici prin acte între vii, nici prin testament;

Considerând că, acestea fiind dispozițiunile legii din 1864, reclamantul, în calitatea lui de sătean cultivator, ar fi putut dobândi chiar maximuma împroprietărire;

Considerând însă că, din moment ce este constant că, la epoca deschiderii succesiunii, dînsul era deja proprietarul unui lot de cinci hectare, cumpărat de la Stat, și a unui alt pogoș și jumătate de pământ rural, adică avea maximum ce i se putea da după legea de la 1864, nici o îndoială numai poate fi că, față de dispozițiunile acestei legi, capacitatea lui de a mai achiziționa pământ rural se găsește epuizată;

Considerând că, ast-fel fiind, este cert că Ion Stroe numai poate beneficia de dispozițiunile testamentului ce invoacă în favoarea lui, întru cât acele dispozițiuni, fiind contrarii prohibițiilor stabilite prin legile de la 1864 și 1879, urmează a fi declarate nule, conform art. 1 al legii din 13 Februarie 1879;

Având în vedere că din actele ce pârâta Ilinca Constantin Ilie Drăguș, prezintă astăzi, făcându-se deplină

dovadă că dînsa este fiică adoptivă a Radu Ilie, urmează ca întreaga avere rămasă pe urma acestuia se cuvine d-sale.

Pentru aceste motive, respinge acțiunea, etc.

JUDECĂTORIA OCOLULUI II CRAIOVA

Audiența de la 13 Martie 1906

G. I. Greculescu cu V. C. Ricman

Cartea de judecată No. 729

Formulă esecutorie.— Liberarea ei părții câștigătoare. Dacă judecătorul e dator a chema pe părți, când investite cu formula esecutorie o hotărâre.

Expedițiune esecutorie liberată părții.— Perderea ei.— Dacă se poate libera părții o nouă expedițiune fără citarea părților așa cum prevede procedura geneveză.— (Art. 136 Pr. civ.; 1188 și 1198 C. civil și art. 112 din procedura geneveză).

1. După art. 136 Pr. civ. expedițiunea cu formula esecutorie se liberează numai părții ce a câștigat sau reprezentanților ei, așa că, judecătorul nu e dator să cheme pe părți, când e vorba de investire cu formula esecutorie a hotărârilor.

2. Partea care a primit deja o expedițiune esecutorie, poate cere și obține alta nouă în caz când va fi pierdută pe cea veche, fără a mai fi nevoie de o prealabilă chemare a părților, așa cum prevede codul de procedură al Cantonului de Geneva (Art. 112), de oare-ce, codul nostru de procedură nu a reprodus această dispozițiune și nici a oprit prin vre-un text liberarea unei a doua expedițiune esecutorie; iar dispozițiunile art. 1188 și 1198 C. civil nu pot fi aplicabile în asemenea caz, ele fiind referitoare la actele autentice și la proba obligațiilor.

Judecata,

Având în vedere contestația făcută de d-l G. I. Greculescu cu petiția înreg la No. 22072/905, prin care face contestație contra executării cărții de judecată No. 884/80, pronunțată de această judecătorie și investită cu formula esecutorie No. 732/900, executare cerută de d-l V. C. Ricman, creditorul;

Având în vedere actele cauzei și susținerile părților; Considerând că contestatorul cere anularea titlului executor No. 732/900 pus pe cartea de judecată No. 884/80, pe motiv că cartea de judecată ce se execută este o copie după originalul titlu executor care, fiind pierdută, urma să se îndeplinească formalitățile cerute de art. 1188 C. civ. pentru a se putea lua o copie după acel titlu;

Considerând că formula esecutorie este ordinul de executare al Regelui, depositarul puterii executive (Art. 35 din constituție), ordin care este dat prin delegațiune chiar de legea judecătorilor și care se pune pe hotărârile rămase definitive;

Considerând că cartea de judecată No. 884/80, pronunțată de această judecătorie, este rămasă definitivă și bine investită cu formula esecutorie;

Considerând că după art. 136 Pr. civ. expedițiunea cu formula esecutorie se liberează numai părții ce a câștigat sau reprezentanților ei; că astfel fiind judecătorul nu este dator să cheme pe părți, când este vorba de investirea cu formula esecutorie a hotărârilor (Cas. I No. 65 din 19 Maiu 1872);

Considerând că partea care a primit deja o expedițiune esecutorie va putea cere și obține alta nouă, în caz când pretinde că a pierdută pe cea veche, fără a mai fi nevoie de o prealabilă chemare a părților ca în co-

dicele de procedură al Cantonului de Geneva (Art. 112), de oare-ce codicele noastre nu a reprodus dispozițiunea acestui codice și n'a oprit prin nici un text liberarea a unei a doua expedițiuni executorii;

Considerând că după cum rezultă din dosar, în speță, s'a liberat o nouă expediție executorie cu No. 732/900, iar nu copie după cea veche care purta No. 326/80;

Considerând că, art. 1188 și 1198 C. civ. nu sunt aplicabile în speță, ci sunt referitoare la actele autentice și la proba obligațiilor;

Că, astfel fiind, motivul de nulitate invocat de contestator este nefondat și, ca tare urmează a se respinge;

Având în vedere, de asemenea, că contestatorul susține că ar fi achitat cartea de judecată ce se execută azi fără însă să dovedească cu nimic această alegațiune;

Considerând că din chitanța ce presintă nu se constată că a plătit datoria, ci numai că suma coprinsă într-o chitanță anterioară s'a trecut în cartea de judecată, ceea ce nu însemnează că s'a achitat; ori, astăzi se cere executarea tocmai a cărții de judecată în care s'a trecut sumele datorite;

Având în vedere și corespondența urmată între creditor și contestator în anul 1904, adică cu mult timp în urmă, din care rezultă că acesta nu și-a plătit datoria;

Prin urmare și acest motiv al contestației găsindu-se nefondat, urmează a se respinge;

p. Judecător (s) G. Romniceanu.

Grefier (s) I. Constantinescu.

Notă. — Cartea de judecată a Ocolului II Craiova este dată cu o ocazia unei contestații contra executării unei cărți de judecată, investită a doua oară cu titlul executor, de oare-ce primul titlu fusese pierdut.

Chestiunile ridicate sunt: dacă titlul al doilea este o copie al primului titlu? Cred că atât al doilea titlu, cât și primul nu pot fi considerate nici o dată ca originale, de oare-ce hotărârea investita cu titlu este ea însăși o copie a originalei hotărâri, care se află în dosar și după care or cine poate scoate copii, conform procedurii civile, iar expedițiile executorii neputând fi luate de cât de partea care a câștigat. Când se pierde expediția executorie, partea care a pierdut-o poate lua o a doua; dacă s'a urmărit debitorul și chiar s'a executat silit, prin primul titlu, când se va execută prin al doilea are calea contestației, rămânând să dovedească executarea prin primul titlu.

O altă chestiune: Fiind pierdut un titlu executor, la al doilea titlu judecătorul e obligat să aplice art. 1188 și 1198 C. civ.? Și această chestiune cred că e clară, fiind-că art. 136 din proc. civ. sună: «aceste copii care vor purta formula executorie, se vor da numai părților care au câștigat, sau reprezentanților lor». Deci, judecătorul când liberează un titlu executor, nu e obligat să cheme toate părțile; și la această conclusie ajungem având în vedere că art. 112 al procedurii Cantonului genevez n'a fost reprodus de procedura noastră,—articol în care se vorbește de prealabila chemare a părților la liberarea expedițiilor

executorii în caz de pierdere,—știindu-se că procedura geneveză s'a avut în vedere de legiuitorul noii noastre procedurii civile de la 1900 (vezi Legea pentru modificarea legii de procedură civilă (ediția oficială a Ministerului Justiției. Buc. 1900. Expunere de motive pag. 5). Articolul 1188 C. civ., chiar din rubrica în care îl găsim, vedem că nu este referitor de cât la actele autentice pentru dovedirea convențiilor între părți și pentru proba obligațiilor.

Craiova

Dem. D. Stoescu
avocat

INFORMAȚII

Aflăm cu deosebită plăcere că Domnul Căpitan Alexandru Dumitriu, distinsul Comisar Regal de pe lângă Consiliul de Răsboi, al Corpului IV de armată, în luna Iunie a. c. a obținut titlu de Licențiat în drept de la Facultatea Juridică din Iași. — Felicităm dar jurisdicțiunea militară pentru noile servicii ce i le va aduce excellentul ofițer prin studiile făcute în Capitala Moldovei, focar de înaltă Cultură.

Anunțăm pe cititori ^{***} că a apărut ediția a II-a a Vol. I din TRATATUL DE DREPT CIVIL al d-lui profesor și Director al Ziarului nostru D. Alexandresco. Prețul 18 lei. Se expediază la cerere de Curierul Judiciar contra valoare: mandat sau ramburs. Legat în pânză lei 20, cu piele la cotor lei 21.

A apărut în editura ziarului ^{***} «Curierul Judiciar». Primul supliment din colecțiunea de legi financiare adnotate, coprinzând: Legea de constatare și percepere a contribuțiilor directe modificată în 1905; Legea timbrului modificată în 1906 cu instrucțiunile pentru aplicarea ei; Legea pentru urmărirea din 1905; Legea pentru înființarea taxei pe decaltru de vin, și desființarea taxei pe hectarul de vie; modificările aduse legii patențelor și tabloul aditional din 1905; legea pentru impozitul asupra venitului și capitalului mobilier; legea impozitului personal; legea pentru înființarea casei de împrumut pe amanet; legea pentru drumuri; legea pentru organizarea administrației finanțelor statului; deciziunea Ministerului Domeniilor pentru înființarea secretarilor inspectori la camerele de meserii, a secretarilor de corporații și a creării biroului de percepere la fie care cameră de meserii ^{***} cuprinzând și legile financiare votate și promulgate în Mai și iunie cor.

Această lucrare se datorește D-lui G. St. Bădulescu, Prim-grefier la înalta Curte de casație și Redactor la «Curierul Judiciar», cunoscut deja lumii juridice pentru lucrările sale cari au fost mult apreciate.

Prețul acestui supliment este de lei 4 bani 50, iar pe hârtie de lux lei 5. Volumul complet (împreună cu suplimentul) lei 10 bani 50.

Se găsesc de vânzare la Curierul Judiciar, 5 Calea Rahovei, București, și la autor, la Curtea de casație.

A apărut ^{***} **Cambia și acțiunea cambială**, Fascicula VII, (Comentariul titlului IX din Codul comercial), de d-l N. M. Părvulescu și C. St. Radian, avocați, Ploiești, (pag. 209—232). Prețul 1.50. De vânzare împreună cu cele-lalte fascicule la ziarul Curierul Judiciar Calea Rahovei 5, București.

^{***} Rugăm stărnitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului Curierul Judiciar, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor: I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matecă investite cu ștampila, Curierului Judiciar.